

מתחיל, למשל. "ערבים שלא מכירים אותי, לא מאמינים שאני ערבי. אם אני רוצה שלא יידעו שאני ערבי, אני מדבר בשפה אחרת, מבטא אחרת את האותיות הגרוניות, ואו חושבים, אולי תייר. אם אני נניח ארצה לצאת עם יהודיה, יהיה לה משהו נגד זה. אם תרע שאני ערבי, זה יהיה לה מחושק, וזה הורג אותי. על זה אני מכין הצגה לפסטיבל הבא, שקוראים לה 'חאלד אבו עלי, חי או מת'."

חי או מת, בעצב הוא כבר שבע שנים. יש לו קשרים צעירים עם העכוזים, במשך השנה נגשים עוברי אורח רבים, לוחצים די, מכרכים, עושים לו כבוד. "בת עודת הוות את רשום כעכוזאי. גם בגלל המשטרה, וגם בגלל שאני לא מאמין בסכנין. הלכתי לראש המועצה המקומית ואמרתי לו שהם לא עושים כלום למען התושבים ושבושה לי להיות תושב סכנין. בגלל זה שיניתי את הכתובת בתעודת הזהות. זה יהיה ככה עד שאני אהיה נאה להיות מסכנין. פה יש לי חברים טובים."

אנחנו משפרים פרוצידה, ועוברים מגני הפסטיבל למסעדה. אבו עלי פותח עניין חדש: "היו לי ירכוים לפני שבועיים עם צעירים בכפר. ירכוים קשים לתורץ הליה, על מין. בכפר לא יודעים מה זה מין, מה זה ארנומה, כלום. לא רואים סרטים של מין. כשרעות תנים ומבקשים מהכלות שלהם מין, הן לא יודעות אתה תהיה בעיר עם צרפתייה או אנגלייה, ואו תלך עם ערבייה. אין, בנאדם שקיבל חינוך מיני ומתחנן עם ערבייה שלא יודעת מה זה מין בכלל, זה בלגאן. או

מישהו שלא אותי, צעיר, אם לא כראי לדעתי להתחנן עם ערבייה, ואמרתי שלא. כי הוררים, והוררים של הוררים שלה, לא יודעים מה זה מין. והפעל ביני לבין אשתי זה כלום. לא הפער הכי טוב. אחרים הם הפער בעצמם. לא יכולים לטבול אחד את השני. אני בנית עושה הכל - מכין שולח, שוטף רצפה, כלים. אנחנו עושים הכל ביחד. אחי בא וצועק עלי: 'ככה האשה מרימה את האף עליך? לשתוף זה דברים של אשה'. אצלו בבית, היא מביאה את האוכל, המין, הקפה, והי גבר יושב ככה, מחבק יריים. אצלנו, אשתי מביאה פירות, אני מביא את הקפה. החברה מסכיב לא אוהבת את זה. כולם אומרים שאשתי יותר חזקה ממני, היא נר תנת לי לזרוק את הובל. אבל אם היא תגיד לי לנקות את הצלחת, אני לא אעשה את זה. אם בא לי לעשות, זה הבעיה שלי."

אבל הוא אומר. טוב לו. "בהצגות אני נותן את הכביש ובכוונה נותן לי לאחר, בגלל זה, אולי, אני מרגיש שאני מותר. כששוטר תופס אותי באמצע כשאני מגיע לרצפה ואומר את זה לצופים, זה עובר. בנאדם שאין לו בעיה הוא לא נבאדם. בנאדם נולד עם בעיות וצריך לפתור אותן. אם אני מחליף את אשתי עכשיו, או החיים שלי יותר טובים, לא, כי מאו שבנאדם החליט להתחנן, הוא החליט להתחנן עם בעיה. אם אני מרגיש את הבעיה הזאת, אני מביא בעיה אחרת, ועדיף להתגבר על הבעיה שיש."

אתה רואה בעצמך אדם הופשי מבעיות?
 "יותר מחופשי אני יגדעתי להופש מחלט. אין לי בושטה. יש אנשים שיש להם את החוט של הבושה. אז הם חותכים אותו, אבל הוא נשאר. אני אומר שגולדתי בלי החוט הזה בכלל. אני אני רואה בחורה שמוצאת חן בעיני, אני אומר לה, תראי, אני לא אסבך לך את הראש, אל תסככי לי, לא לאחר, אבל אני רוצה לצאת איתך. תגידו לי, לא, שלא נשב עשר פעמים וזאת תגידו לי. לא, ישר לעניין. בלי איי ואי ואי, וזה עברה את לפני שבע, אמרתי לה, את מוצאת חן בעיני אמרה, גם אתה. אמרתי, או באוי נשתה כוס קפה, נכיר. ומי יש לו את האומץ לעשות את זה? העניין שלי זה לא המיטה. אם אני אוהב בחורה, זה אומר שאני אוהב לרדב איתה. אני יכול לשבת עם בחורה חצי יום, יום שלם לרדב איתה. אני מתענג לרדב איתה, ששיניו בראש אחר. מישה זה רדב אחר."

זה "רדב אחר" כי עניין הבגידה כרוך בעוד קונפ ליקט: "יש לי אשה, לידים כשאני מחליט שאני נמשך לבחורה, אז אנחנו יושבים, מדברים, וזה מסתיים ככה, בכף. אם אני בוגד, ואשתי יודעת על זה, זה איום ונורא. היא יכולה ללכת להוררים שלה, לא לרדב איתי יותר."

הוא שם, שיעשה בבקשה צדק?
 "אז מה אתה בעצמך?
 "אני לא ערבי, לא יהודי, לא מוסלמי, לא נוצרי, אני לא מאמין בשום דת. אמא ואבא שלי מוסלמים. הטבא שלי דרוזי, סכתא שלי נוצרייה, ואם אני אחזקו אחרת, אני עוד אגלה שסבא של סבא שלי היה יהודי שהתחתן עם איזו פולנייה. זה סימטום לחלק לערבי, יהודי, אשכנזי. מי החליט שאני מוסלמי? זה הכל שטויות. אני לא רוצה להיות שום דבר, רק להיות בנאדם. מי שמתייחס אלי טוב, אני אומר שלום עליכם. למי שלא מתייחס אלי טוב, אני אומר שלום ערבי. אני לא מאלה שמחפשים בלגאן, שעושים אבו עלי. אתמול מצאתי פה איזה שרשרת, שלמטה יש ישו. שרשרת יפה. חורתי הביתה, אשתי אמרה לי: 'מה זה? תוריד את זה מיד'. אמרתי לה: 'את יודעת מי אני? למה אני מוסלמי? אמרו לי לשים את זה? אני יכול לתלות פה את ישו ואת אלוהים, אבא, סבא, יצחק, עבד דול - מה שיבוא לי'."

התראוהו זה תהליף אלוהים? לדעת
 "בשבילי זה ממש תורה. אני מאמין בך וזה הסוף. זה הכל בשבילי. אני חוזר הביתה ומחכה לחזור לכאן. כל יום אני מתעורר שעתיים לפני הזמן, ורוצה לחזור. זה הבית שלי. קודם כל אני חבר הקהה, חבר הנחלה, חבר עמותה. אני אחר מתוך ארבעה, והמקום הזה שלנו. זה המפעל שלנו. אי אפשר להתנתק ממנו."

בילות אפשר לטעות ולחשוב שהוא אשכנזי. שיער נוטה לג'ונג'י, עוד בהיר, עיניים ירוקות, אף נשי וזקן עבות. שים עליו כיפה, והוא סטריאוטיפי של יהודי,

שקשה לי לצאת איתם. אישית, אני יכול להסתדר בכל מקום בעולם, אבל יש לי אחריות על המשפחה. אולי כשהילדים יגדלו יהיה אפשר. אני יוצא מעכב עם ווקמן, אבל לא יכול להיכנס איתו לסכנין. אם אני בח' לילה, בסכנין אני מוריד אותה. אני לא יכול ללכת לחבר בשורטס. ואני יודע שזה פרמיטיבי.

"ערבי, למה הראש שלי תוקעו? כי הוא חושב רק על הרברים האלה, אז איך הוא יוכל להתפתח? אני אומר ערבי נולד בשביל שלושה דברים: לבנות בית, להתחנן, ולקנות אוטו. ואלה שלושה דברים ערבי גם לא מצליח ליישם אותם - הוא בונה בית, מתחנן, אבל מנף לפתע שהוא מצליח לקנות את האוטו. אז איך הראש שלו יהיה פתוח וחושב על דברים אחרים?"

אם אני הייתי אומר את זה, היית אומר שאני ג'ונג'ן.

אבל זה ככה. אם לי היה מינוס 1,000 שקל בבנק, הייתי חושב קודם כל איך לסגור אותו. ואם רוצים שאני אחזקו את הכסף, אני יכול לחשוב על תרבות, על תיאטרון ויש כאן בעיה: ערבי צריך לפחות 100 אף ורול בשביל לבנות בית. ואצלנו צריך לבנות באדמה, בגלל הקשר. כדי להתחנן צריך עוד כסף. כדי לקנות אוטו צריך ללמוד נהיגה עשר שנים, ולעבוד עוד עשר כדי לקנות. אני, בניל 25 הייתי נשוי, היה לי בית, אוטו, ואמרתי, כוס אוחתו, כבר יש לי הכל, או מה אני צריך לעשות? החלטתי נהפוך את העולם, נשנה ונלחם. כמו דון קישוט. ככה יצאתי לעולם בגיל 25, בראש פתוח. מצד שני, אני רואה את הכפר, כולו סגור. אני עכשיו מגיע לעכו, ופה אני עם החברה של התיאטרון ואני מרגיש איתם נוח. ואני חוזר לסכנין, וזהו. כמו תרנגולות. בחמש וחצי כבר חושך, בשש הם מחתלים לישון. תבוא בשמונה, שמונה וחצי לכפר - כולם ישנים. גם כי אין שום דבר בכפר, רק מקום אחד שעושים בו שווארמה ומקום אחד ששתיים כי בירה."

אתה לא מאמין בשום דבר של אלוהים?
 "בגלל שאני נמצא כל הזמן בחברה מוסלמית, שאירו לי כמה דברים. לימדו אותי להגיד סמאללה. זה עוד תבונה. אני עוד לא מאמין, אבל כשאני בפתח מסלם, זה יוצא לי על המקום. או אזי אלוהים קיים, אבל חוסר האמונה שלי התחיל בקוממונים, למרות של פני שנתיים עובתי את המפלגה, כי ראיתי שהקו מונים ברודיה התחיל להידרדר. אני מאמין אפילו שאני לא מאמין, אבל כמה איזה אלוהים? מי הוא? זה שוהרד אותי. שיעשה מיליון צרות במחנות ההשמדה וביקשו עזרה מאלוהים, ומי עוד להטף אף אחד. כשקני הרג את הכל, איפה היה אלוהים? קין לא ירע מה זה הרג, אלוהים שתק. כלומר, הוא והאדם, הוא לא הפריד, למרות שהיה יכול. לא רוצה אלוהים רץ. אם



"עצר אותי שוטר ליד סכנין והתחיל לנדנד לי. אמרתי לו שיש לי הצגה עוד מעט, הצגה חשובה, על השואה. שייתן לי ללכת, אז הוא אמר שדווקא בגלל זה הוא יאחר אותי"

בית הדייג ישראל

מסעדת דגים ופירות ים

רח' קיבוץ גלויות 28 טל. 673207 04-664409

כל דג חג!

ובמחיר עממי וזול במיוחד

רשת מסעדות "בית הדייג ישראל"

מעדנים מהים לשולחן שפע דגים ופירות ים

- בסגנון המיוחד והמעיים של בית הדייג ישראל
- בטעם המעודן, המפורסם
- מבחר סלמים, עשיר, מרי וחופשי חופשי
- יחס אישי, חם ולבבי
- וכמובן המחירים העממיים כל כיס

בואו להצטרף למשפחה הגדולה של "בית הדייג ישראל"

נעים להכנס לרשת עובד ושוב

מעגן הדייג קישון חיפה מל' 04-664409 • הסניף החדש: קיבוץ גלויות 28 חיפה 04-673207